

Interjú Lányi Gábor tanár úrral

A 2015/16-os tanév második félévétől a Hittudományi Kar oktatói testülete egy új egyháztörténeti oktatóval, Dr. Lányi Gáborral büszkélkedhet. A tanár úr egy igen érdekes közegeből, nem közelebről, mint a messzi Amerikából érkezett közénk. Ezen felbuzdulva, no meg a kíváncsiságtól fűtve kérdeztük tanár urat életéről, szolgálatairól.

Az első kérdés a teológiai évekhez kapcsolódna. Hogyan döntött a Tanár Úr a teológia mellett?

A Lónyay Utcai Református Gimnáziumba jártam, ahol az egyik zánkai téli táborunkra esett az időszak, amikor a következő évi fakultációinkat és ezzel kvázi a továbbtanulásunk jövőjét kellett megválasztanunk. Az érdeklődésem és a képességeim jogi vagy történelemtanári pályára predestináltak. Amikor eljött a fakultációválasztás napja, a napi ige a Mt 9,35-38 volt, Jézus kérése, hogy az Atya küldjön munkásokat az Aratásába. Úgy éreztem, hogy nem elég csak kérnem, nekem is be kell állnom az Aratásba, és továbbadnom azokat a pozitív megtapasztalásokat, amiket Istennel kapcsolatban akkor már több, mint egy éve megéltem. Amikor tehát eljött a fakultációválasztás, a hittant választottam, de azért senki sem lepődött meg rajta különösen.

Milyen szolgálat követte a teológus éveket?

A hatodévetem a kecskeméti gyülekezetben töltöttem, amely egy rendkívül érdekes, színes és Magyarországon eléggé egyedi gyülekezeti modellt valósít meg: rengeteg munkaág, igei alkalom, sok szolgáló, lelkészek és „laikusok” aktív együtt munkálkodása. Nagyüzem, ahol néha ugyan úgy éreztem, hogy egy kis fogaskerék vagyok a gépezetben, de ugyanakkor a lelkész kollégák és a szolgáló testvérek mind egyikétől lehetett tanulni valamit, ami egy intenzív, tanulságos és formáló időszakká tette számomra a hatodévet. Kecskemét után a Budapest-Budahegyvidéki Egyházközséghez

kaptam beosztott lelkészi kirendelést, amely egyben az anyagyülekezetem is volt. Itt kezdetben főként az ifjúsági szolgálatok, később pedig a hittanoktatás és a gyermekmisszió voltak a főbb feladatköreim, persze ezek mellett a lelkipásztor szolgálat minden megszokott területén is tevékenykedtem, a Baba-Mama Körtől kezdve a kazuáliák végzésén át az Ariadne program rejtjelmeinek megismeréséig. A budahegyvidéki gyülekezet a fővárosi gyülekezetekben megszokott fluktuáló, „church shopping”-oló egyharmadán túl egy egymáshoz megannyi mélyebb szállal kapcsolódó családias és barátságos gyülekezet, ahol nagyon szívesen szolgáltam, és ahová most egyszerű gyülekezeti tagként is jó visszatérni.

Hogyan jött az amerikai szolgálat lehetősége?

Az egyháztörténeti képzésemhez kapcsolódóan 2007-2008-ban voltam kint zsinati ösztöndíjjal az USA-ban, közelebről a Princeton szemináriumon New Jersey-ben. Hamar lecsaptak rám a környékbeli magyar gyülekezetek lelkipásztorai, hogy helyettesítésekre kérjenek meg, főként Manville-ben és Whartonban, egykori magyar bányászkolóniakon, de sok alkalommal Philadelphiában is. Még ebből az időszakból hagyhattam jó emlékeket magam után, így amikor 2011-ben az Amerikai Magyar Református

Egyház missziói lelkészt keresett, rám esett a választás.

Mi volt a tapasztalata magyarként egy idegen kultúrában, egy sok tekintetben más egyházban?

Túlfeszítené ennek az interjúnak a kereteit, ha minden, a külszolgálatom során szerzett tapasztalatomat megpróbálnám ide sűríteni, de biztos lesz még lehetősége annak, hogy ezeket fokozatosan megosszam a hallgatókkal. Amerika egyfajta ismeretlen ismerősünk, a filmek, a popkultúra megannyi elemén keresztül árad ránk. Rendkívül amerikanizálttá vált a magyar társadalom, „we're all living in Amerika” énekeljük keserédesen együtt a rock-bandával. Amerika tehát egyrészt azért meglepő, mert tényleg olyan, mint a filmekben. A színterek, ahogyan az emberek viselkednek, „működnek”, már ismerős a számunkra. Ugyanakkor Amerika nem teljesen egyenlő azzal a képpel, amit mutat, megőrzi ismeretlenségét-kiismerhetetlenségét is. Sok érdekes és sokszor meglepő jelenséggel, hozzáállással, magatartásmóddal szolgált, pozitív és negatív tekintetben egyaránt.

Hazatérve milyen terveket, célokat tűzött ki maga elé a Tanár Úr?

Mindenekelőtt szeretnék elsődleges feladatomra, az egyetemes egyháztörténeti tárgyak oktatására koncentrálni. Amennyire tananyagunk engedi, igyekszem az előadásaimat „életszagúvá” tenni. Rámutatni az összefüggésekre, érdekes párhuzamokat felvillantani a múlt eseményei és jelenünk között és olyan tanulságokat levonni, amelyek hasznára válhatnak a lelkipásztori szolgálat számára, még olyan hallgatók esetében is, akiknek nincsen történeti érdeklődésük. Nyáron majd a doktori dolgozatomat tervezem sajtó alá rendezni, ami előreláthatólag jövőre jelenhet meg a reformáció emlékévéhez kapcsolódva.

A kollégiumi igazgatói szolgálatomban arra törekszem, hogy a házirendünk első pontja - amely szerint a diákokthoz hivatása az, hogy a legjobb körülményeket biztosítsa a tanulóhoz, közösségi élethez és a hitben való elmélyedéshez - minél teljesebb mértékben valósulhasson meg. Az együttélés, akár párban, akár családban, akár pedig egy kollégium esetében is türelmet, elfogadást és kompromisszumokat igényel. Céлом, hogy ez az együttélés a vezetőség, a kollégiumi dolgozók és a lakók között, mindegyik oldal számára a legkevesebb érdeksérelemmel és a leggyöngyölenebbben mehessen végbe.

Kovács Gergő